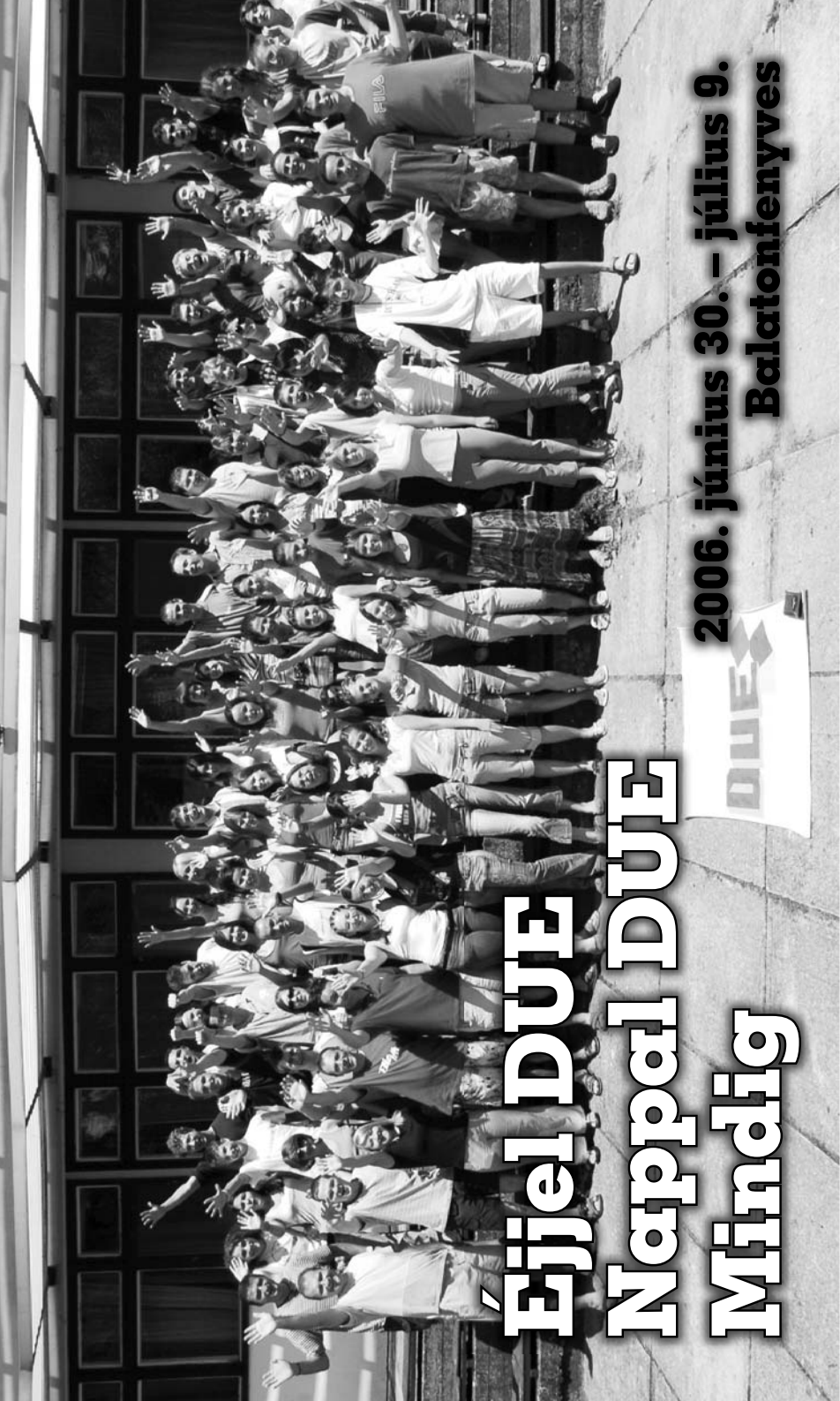

A Trendőrök csoport táborzáró lapja. VI. évfolyam, 8. szám, 2006. július 9. Csoportvezető: H. Tóth Hajnalika. Csoportvezető-helyettes: Korpa Melinda. Munkatársak: Árgyellán Edina, Bánfalvi Tamás, Horváth Enikő, Katona Zsuzsa, Kelemen Dorottya, Koczó Kata, Kovács Georgina, Zámbo Zsófia. Fotórovat: Bánki Anna, Iván József, Tuska István, Kecskeméti Dávid rovatvezető. Képszerkesztő: Vaska Henrietta. Tördelőszerkesztő: Mezei Tamás. A tábor fő támogatói: Coca-Cola Magyarország, Magyar Rádió, T-Online, TÜV Rheinland Hungária Kft., Viva Televízió, BME Simonyi Karoly Szakkollégium.

Éjjel DÜE Nappal DÜE Mindig

2006. június 30. – július 9.
Balatonfenyves

A legnagyobb **Testvér**

Éjfél van. Sötét. Mégis emberek töltik meg az épület előtti teret. Kis csoportok, cigiző, beszélgető fiúk és lányok. Nevetés, hangos szavak. Nyílik egy ablak: „Csendesebben, légszti!” – majd a tompa hang, ahogy becsukódik...

Látok mindent, mióta itt állok. A vezetőség lassanként lehelt belém életet, s most itt állok előttük. Sokan talán csak elsiklanak mellettem, bele sem gondolva, hogy az embléma mögött őrzök minden emléket. Minden évben látom, ahogy a „táborelőkészítő-brigád” létrán állva küszködik a zászlók felhelyezésével, ahogy megérkezik az élénk csevejtől hangos tömeg hatalmas táskáival. Figyelem, ahogy az ismerősök ölelésre tárt karokkal rohannak a később érkezők felé. Izgatottan nézem, miféle híres, népszerű, okos emberek suhannak el mellettem, hogy előadjanak, forgassanak, beszélgessenek veletek. És én csak állok, hallgatók évek óta. Figyelek.

Reggelente álmos arcok csoszogtak felém, öngyújtójukat keresve zsebükben, miközben bentől bömbölt a zene. Első reggel például hirtelen fotósok, operatőrök, mikrofonos táborozók maszkáltak egy autóiig, amelyben Kacsá aludt... Megpróbálták ugyan felébreszteni, de én tudtam, nem fog sikerülni. Kacsának azonban annyira megtetszett itt mellettem, hogy másnap is visszajött.

Délben az én árnyékomban gyakorolták

szövegüket a krónikások. Ebből tudtam meg a legtöbb hírt – Vivások, aktívok érkezését, a nagy adag kóla-szállítmányt, Söri kálváriáját. Jó munkát végeztek.

Este csak hallgattam. Műsorokat. Bűneink vannak, nem is kevés, hé! Nem vagyunk egyedül, itt van az ötvenhatodik is. És van jövőnk. Nekem is. Nevetettek, verset írtatok, vették, gondolkodtatok, képtelen sztorikból valósat válogattatok. Éltek!

Tizenegykor elhallgat a zene, elcsendesülnek a hangfalak. Emberek tódulnak kifelé. Néhányan a kapu felé indulnak valami Nádast emlegetve, mások a padokon ülnek, megvitatva a nap eseményeit. A stúdióból most hirtelen zenét hallok. Az ablakon át látom, egyre többen vannak ott. Huh, mintha megindult volna a tánc. Igen, most már tetőfokára hágott a hangulat. Már kamerát is látok. Hé, te ott, menj az útból! Nem látok semmit tőled!

Áh, mindegy. Elhallgatott a zene.

S most itt vagyok. Tudom, már csak egy napig nélkülözöm a csendet – kár. Hiányozni fog a sok vidám, különböző arc, hogy nem figyelhetem csendben megbújva hajnali élnékitő séták szereplőit kávéval a kezükben.

Holnaptól szabadságra megyek, de az érzés bennem marad – egy év múlva találkozunk, s már várom, hogy újra levegővel és élettel töltesek meg.

Koczó Kata

Rémes reggel

Ó Nap, Isten hozott téged drága fény... vagy mégsem? Már 26 éve ugyan-ez a zene szól. De unom már! A táborlakók is mindig letakartak törölközővel, pléddel, amivel csak lehetett, hogy ne kelljen rám figyelni. Emlékszem, tavaly az egyik ikertesóm Koczó Kata fejénél táborozott, aki teljesen bebugyolálta. Nem szégyellik magukat?! Én a RÉM és a Déli Krónika hírvivője vagyok, tessék Rám figyelni! Hírek, zenék, műsorok, ez mind Én vagyok!

Eszedbe jut, amikor tavaly szétszereltek, így egyik ikrem sem szólt?! Nekem igen! Teljes némaságra ítélték, ennél nagyobb büntetést már el sem tudok képzelni. Ebben az évben is kaptam hideget-meleget. Mivel a folyosóra helyeztek, már nem tudtak letakarni, de hogy véletlenül se legyen nyugtom, rám léptek, megrugdostak, vagy épp Rám csukták az ajtót. Süniék felhangosítottak és teli torokból üvöltönnem kellett! Tudom, az életnek mindig van napos oldala is! Én töltöm be az egész tábort, Tőlem hangos az épület.

Mi lenne velük, ha én nem lennék?

Tudok ám mindenről! Titkos szerelmek és beszélgetések... Lesem a csajokat, amikor zuhanyozni mennek. Hej, de jó dolgom van! Mindenki dolgozik éjjel-nappal, csak úgy izzik a hangszóróm a tíz nap alatt! Szeretem ezt a munkát.

Az első nap volt a legjobb, amikor egy év után ismét láttam az ismerős lábakat, hallottam a hangokat, sőt rengeteg új táborozó is érkezett. Megsimogattak, becézgettek. „Ödönke-bödönke, a régi kedves ismerős”-hallottam, amikor betoppantak az aulába. Felzendültek az első csopifogi-, vacsiszignálok, a reggeli műsorok, a Déli Krónikák, és az esti műsorok. Milyen jó érzés, amikor az aulában összegyűlt népes táborlakó sereglet hangos nevetését halom beszűrődni a folyosóra egy-egy poén után. Mennyi sok szép emlékem van! Lesz mire gondolnom a következő táborig! Én bírtam a kiképzést, jövőre is itt leszek! És Te?

Kovács Georgina

Megbánni és megszeretni

Július 2. (vasárnap)

Reggel volt. Már hallottam az első lép-
teket. Még fogalmam sem volt arról, hogy
mi vár itt rám. Kattant a zár, a stúdió ajta-
ja kinyílt. Egy táborlakó jött be, minidisc-
rett volna szüksége a Déli Krónika elkészí-
téséhez. Az emberek közé cipelt. Bármiféle
együttérés nélkül nyomogatta a gombjai-
mat, és a mikrofonomat is igen durván szorí-
totta. Ráadásul még a tenyere is izzadt. Még
fel sem dolgoztam a sokkhatást, egy másik
izzadt tenyerű kért kölcsön valami újsághoz.
Mi vagyok én!? Miért hiszik rólam, hogy sza-
badon rendelkezhetnek felettem?

Július 3. (hétfő)

A gombjaimat egyre durvábban kezelik,
már kék és zöld vagyok. Hol a rádiós-újság-
írók csoportnak kellett volna újságkészítéshez,
hol a bulvárosok csaptak le rám, mert Kró-
nikát készítettek. Na de velem?

Meg valami szőke hajú csaj orra alá dug-
dostak egész nap. Mindenféle üdítőkről be-
szélt, hát mondhatom, halálra untam ma-
gam. Ez a helyzet tarthatatlan!

Július 4. (kedd)

A mai napon aztán végképp leterheltek!
Kézről kézre adtak. Hol a Krónikának se-
gítettem be, hol a magazinós csoport ro-
hant el velem interjút készíteni. Voltak itt
valami Aktívtól is. Természetesen velük is
készült interjú. Na ki segített? Hát persze,
hogy én! Nélkülözhetetlen vagyok!! De azért
a rádiósok igazán kitalálhatnának valami
új módszert, mert nem túl kellemes érzés,
mikor a számítógéphez csatlakoztatva bá-
mulják, hogy mi van bennem! Nekem is van
magánéletem!

Július 5. (szerda)

Ma egész nap a forráságban rohangál-
tunk. Gusztustalan volt! Mindenféle ruhát-
lan egyének orra alá dugdostak, akik azt hit-
ték magukról, hogy mennyire okosak. Még
valami hatalmas tó mellett is elcipeltek, ret-
tegetem, hogy beleejtenek! Azt hiszem, hogy
napszúrást is kaptam...

Július 6. (csütörtök)

Ma teljes volt a káosz a táborban. Min-
denki szaladgált, meg-megszakította a mun-
káját és engem valami Ada nevű csaj orra alá
nyomkodtak állandóan. A „déli krónikások”
is állandóan engem akartak. Fárasztó egy
nap volt! De ez még nem elég! Vetélkedőt
rendeztek, és engem hurcolásztak körbe az
emberek között. Meg sem tudom mondani,
hányan lihegték rám!

Július 7. (péntek)

Elég volt! Meguntam! Én nem dolgozok
többet!

Elfáradtam, rám is rám fér a pihenés. Va-
lami oknyomozást próbáltak velem készíteni,
persze nem rögzítettem semmit. Nagy volt a
megdöbbenés! Mindenki dühös volt rám. Egy
kicsit lelkiismeret furdalásom is van...

Este pedig tábor emberét választottak.
Úgy döntöttem, arról azért közvetítek.

Július 8. (szombat)

Jaj ne, hazamegyünk! Természetesen még
mindig mindenki engem nyaggat, de azért
hiányozni fognak! Kinek a tenyere fog rám iz-
zadni? Ki fog minden percben máshová cipel-
ni? Ezt nem tehetik! Magamra hagynak! Én...
én azért... mégiscsak megszerettem őket... ne
menjünk még haza!

Árgyellán Edina

Csocs(á)ó!

**DUE-tábor, Balatonfenyves
2006. július 8. (szombat)**

Teljesen kifáradtam. Pályafutásom legmozgalmasabb tíz napját tudhatom magam mögött. Nos egy csocsóparti is kevés lenne hozzá, hogy mindezt elmeséljem Neked.

Kezdetben idegenkedtek tőlem: „Nekem ez nem megy!” „Én még sosem játszottam vele!” Utána azonban nem kímélték a golyóimat! Néhány gyenge idegzetű táborlakó egy – egy balhoroggal büntetett engem saját ügyetlensége miatt. No és persze a foci vb: azokon az estéken a népszerűségi indexem az egekbe szökött.

Amennyiben egy csocsóasztal lehet sokoldalú, hát én az voltam! Tudtad például, hogy alkati adottságaimnak köszönhetően kifejezetten alkalmas vagyok plakátragasztó felületnek? Sőt, szakmai kérdésekben is együttműködő voltam: asszisztáltam újságcikkek írásában (megjegyzem: mind nagyon jól sikerült!), és néha a laptopot is rajtam pihentették.

Állóképességem, mint kiderült, határtalan. Némelyeket a fáradtság arra készítetett, hogy rám könyökölve hallgassák végig a Déli Krónikát, vagy épp az esti műsort. Még a kamerák súlyától és kábelek garmadájától sem omlottam össze! Szóval elmondhatom magamról: én bírtam a kiképzést!

Időnként magányos is voltam. A srácoknak ilyenkor jobb dolguk is akadt, mint hogy velem foglalkozzanak. Csopifogik, rohangálás a Lapszerkből a stúdióba, helyszíni tudósítások, interjúk... Kicsit sérelmeztem, hogy senki sem szánt rám néhány sort csoportja lapjában, legalább egy óda erejéig... A tévések azonban megszántak. Tényleg! Képzeld! Benne leszek a tv-ben!

Egyet azonban mindenképpen megtanultam az elmúlt kilenc napban: nemcsak a csocsózásnál fontos a csapatszellem. A tévések, rádiósok, újságírók is egy nagy Csapat. Így együtt. Hiányoznak majd. Így együtt.

Katona Zsuzsa

Túl objektíven

Üres szoba, sehol senki. Középen egy asztal, melyen a Fényképezőgép és a Kamera hevernek. Kínos csönd, melyet a Fényképezőgép félnék kérdése tör csak meg:

– Tégis itt hagytak? – kérdezte a Kamerától.

– Tessék? – riadt fel álmából. – Ó, igen. De nem is baj, mivel nagyon fáradt vagyok. Tudod, ma rengeteget dolgoztam az Esti Híradó elkészítésében a tévés csoporttal.

– Én is így vagyok ezzel! Kemény melő ez a tíz nap! Minden évben megvisel. Állandóan élesítik a képemet, teljesen megfájdul tőle a lencsém! – panaszkodott a Fényképezőgép.

– Ne is mondd! A zoomolás nekem sem a kedvencem. Teljesen beleszédülök! Össze-vissza cipelnek, fordítanak, ilyen beállítás, olyan svenk, egyszóval fásarsztó!

– Nekem soha nincs tőlük nyugtom. – mondta a Fényképezőgép. – Nem tudhatod soha, hogy mikor állítanak megint

munkába, nincs egy nyugodt percem! Teljesen felfordult a bioritmusom!

– Neked is? – csodálkozott a Kamera. – Én is pont így vagyok ezzel! A DUE táborsok tisztára zakkantak! Éjjel – nappal dolgoznak. Szerintem még életükben nem hallottak az egészséges életmódról! Napi nyolc óra pihenés mindenkinél jár!

– Teljes mértékben egyetértetek veled. – jelentette ki határozottan a Fényképezőgép. – Rengeteget dolgoztatnak. Te legalább mozgó dolgokat látsz, míg nekem hosszú ideig kell egyetlen tárgyra koncentrálnom. Ráadásul nagyon sok felvétel készül egyetlen témában. Rettenetesen fásarsztó munka a miénk!

– Úgy van, ahogy mondd. De velem is számtalanszor előfordul, hogy többször veszünk fel egy jelenetet.

– Már csak ilyen a mi sorsunk! Kellott nekünk objektívvel születni... – elmélkedett a Fényképezőgép.

– De ne felejtse el, hogy a mi életünk legalább mozgalmas és változatos. – mondta a Kamera. – Vegyük például ezt az asztalt, amin most vagyunk. Itt állhat már évek óta! Milyen rossz lehet neki...

– Igen, az. – szólt közbe csendesen az Asztal.

– Ó, elnézést! – szabadkozott a Kamera. – Remélem, nem zavartuk meg.

– Nem, dehogya. Végre történik velem is valami... – válaszolt szomorúan az Asztal.

– De azért, – fordult a Fényképezőgép a Kamerához – mindezek ellenére szeretjük a DUE tábort, nem?

– Persze, ez egyértelmű. Itt van minden, ami jó az életben: fiatalok, bulik, szerelmek. Közösség, tehetség, barátság. Ez a DUE.

– Szóval, akkor jövőre is jövünk? – kérdezte a Fényképezőgép.

– Naná! Nem hagyhatunk ki egyetlen tábort sem! Nélkülünk lemaradnának a legjobb pillanatokról!

Zámbó Zsófia

FTC – Fenyvesi Tudósítók Clubja – *Csoportvezetők:* Herczeg Zsolt, Győri Hajnalka. *Tagok:* Balla Máté, Benedek Gábor, Boros Ildikó, Denke Dániel, Móricz Boglárka, Németh Viktória, Simon Tamás, Tóth Enikő

Fotórovat – *Csoportvezető:* Kecskeméti Dávid. *Tagok:* Bánki Anna, Iván József, Tuska István, Vaska Henrietta

Eszkép – *Csoportvezetők:* Kruzsliz Dávid, Hajdú Péter. *Tagok:* Bagladi Ákos, Habók Lilla, Kovács József Attila, Kupás Gábor, Lancz Alexandra, Óré Adrienn, Peller Dániel, Szűcs György, Torbik Tibor

Trendőrök – *Csoportvezetők:* H. Tóth Hajnalka, Korpa Melinda. *Tagok:* Árgyellán Edina, Bánfalvi Tamás, Horváth Enikő, Katona Zsuzsa, Kelemen Dorka, Koczó Kata, Kovács Georgina, Zámbo Zsófia

BalatonOnline – *Csoportvezetők:* Kecskés István, Papp-Kuster Ádám *Tagok:* Bereczki Annamária, Lukácsy Anna, Prandóczki Ildikó, Szabó Renáta, Szegedi Petra, Szigligeti Orsolya, Tóth Borbála, Váry Dániel

Balatonszennyés – *Csoportvezetők:* Beke Dániel, Varga G. Gábor. *Tagok:* Csató Márton, Győri Sipos Adrienn, Horváth László, Lencsés Zsófi, Mavrák Kata, Szabó Enikő Csenge, Szurdi Juci, Takács Tímea

SajtÓrgia – *Csoportvezetők:* Érsok Zoltán, Pál Zsombor. *Tagok:* Baji Andrea, Kis Anett, Koppás Fanni, Kovács Nikoletta, Mészár Kata, Miklay Dénes, Nagy Baksa, Tóth Enikő, Tóth Szilvia

Gebevízió

Hát, ha engem kérdeztek, én élveztem az elmúlt 10 napot. A foci vb-nek köszönhetően sztár lettem, bár csak 2 órákra, és bizony keményen meg kellett küzdenem a sikerért. Példának okáért, amikor a Léderer közvetített és nekem is ordítani kellett, na az megviselt. Az sem esett jól, amikor gól utáni örömeinkben a nézők úgy üvöltöztek, hogy beleremegett az antennám, és aztán velem kiabáltak, hogy miért szemcsés a kép. Arra viszont büszke vagyok, hogy bár többször hívós volt kint a teraszon, mindig többen ültek előttem, mint az aulában. Bizony. Szegény kolléga biztos irigykedett rám odabent az aulában, de ha egyszer én vagyok a sztártévé... Kikapcsolódni általában éjjel körül szoktam, de néha ilyenkor is kíváncsiak rám, és nem pihenhetek. Bár az az érzésem,

hogy ilyenkor csak azért kellek, hogy ne legyen síri csend. A baj csak az, hogy a képernyőm fénye odavonzza a szúnyogokat, amik engem is csipkednek. De tényleg! Jólesne, ha találnátok valami vérszívó-irtó szert nekem is, de ha csak szimplán letörlitek rólam a port, azt is elfogadom. Csütörtökön kezdtem sajnálni, hogy nem mutathatok Viva Tv-t. Szívesen venném, ha a műsorvezető kisasszony belém költözne egy-két adás erejéig, de már pár percrenk is nagyon örülnék. Tegnap este is vártalak titeket, hiszen bronzmeccs volt. Nem vártam hiába, eljöttetek, és én büszke voltam, hogy ma is rajtam keresztül nézitek ezt a fontos mérkőzést. Mert ugye mindent értetek... Értitek?

Bánfalvi Tamás

Kana(kó)pé

Egy kanapé élete nem egyszerű, ezt le kell szögeznem. Nem az a baj, hogy folyamatosan

mindenki rajtam terpszkedik a hátsójával, mert ugyebár eleve ez a rendeltetésem, de kérem szépen, ha egyszer ott van az ágy, akkor például miért kell rajtam aludni?! Én értem, hogy itt mindenki újságíró, meg hogy a lapszerkesztés fárasztó dolog, de nehogy már annyira lusta legyen valaki, hogy ne tudjon felmenni a szobájáig. Semmi bajom a DUE-sokkal, de amiket nekem ezalatt a tíz nap alatt tolerálnom kellett, attól szerintem minden kanapé beadná a felmondását.

Július 1-jén volt valami vetélkedő, ahol be kellett csomagolniuk egy tojást egy dobozba. Valamelyik kis eszes kölyök lehozott egy párnát is. Azt hiszem ez adta meg mindenkinek azt a gondolatot, hogy tévesszenek össze Ágy barátommal. Ugyebár egy kanapé egy párnával roppant csábító. Utána ez a rajtam való szunnyadás mindennapos lett. Először július 2-án történt meg, hogy két fiatal rajtam pihent. Azt feltételeztem, hogy kidobták őket a szobájukból, mert elviselhetetlennek bizonyultak, de utána egyre gyakrabban előfordult ilyen eset. Felhőborító.

Rajtam ülnek, esznek és szórakoznak. Minden egyes nyikorgásnál mélyeséges fájdalmat érzek, hiszen

valljuk be, én sem vagyok egy mai darab. A múltkor az egyikük lerúgta előlről a támlámat. Azt hittem, hogy ott helyben összeroskadok. A koszos tappancsokat talán elviselem, na de ezt, ezt nem!

Egy perc nyugtot sincs tőlük! Egyedüli kapcsolódást július 5-e hozta, ugyanis akkor a banda nagy része a Beach House-on tombolt, és az ottani tárgyak kedélyét borzolta.

Én tudom, hogy ezek a gyerekek egyszer felnőnek, és megbecsülik majd a körülöttük lévő dolgokat. Ugyan most morgok, de az én hajlott koromnak kifejezetten jólesik a nevetés is. Amiből kaptam eleget.

Lehetne rosszabb is. Például ha vécépapírtartóként foglalkoztatnának. Elsírta nekem a múltkor szerencsétlen, hogy őt szinte mindenki utálja, mert folyton üres. Ilyen a mi életünk.

Ezen a reggelen azonban egy kicsit máshogy keltem fel. Elrepült tíz nap olyan gyorsan, mintha csak egy nap telt volna el. Lehet, hogy érzelmősnek tűnik, de minden egyes rajtam elhangzott szót a magaménak érzek és elrakok. Mikor mások jönnek ide, jó lesz majd visszaemlékezni, hogy vannak még ilyen emberek.

Kanapének lenni nem kifizetődő. Többnyire ugyan én vagyok ti alattatok, de ha beszélni tudnék és visszaidézném szóról-szóra az itt elhangzottakat, nektek sem csak egy kanapé lennék a sok közül.

Kelemen Dorka

Begerjedve

Reggel kilenc óra. Épp vége a RÉM-nek. Fáradt mikrofonok és hangfalak pihegnek a stúdióban. Az utolsó adás épp most ért véget.

– Fuh, de kimerítő volt. Kicsit berekedtem – törte meg a csendet a hangfal, kissé fáradt, dörmögős hangjával.

– Ó ne is mondd! Pénteken is mekkora buli volt! Idejét sem tudom már, mikor volt ilyen

jó hangulat a stúdióban. – ujjongott az egyik mikrofon vékonyka hangon.

– A reggeli műsorok alatt is táncoltak néha! – mondta a másik kis AKG.

– Persze! Feloldódtak, szórakoztak! Örömmel nézni őket! – felelte a testvére.

– Hát persze! Ilyen jó zeneválogatásra én is táncrea perdülnék, ha tudnék – szólt közbe a hangfal.

– Eleinte mindenféle zenét játszottak, jó kis válogatásokat csináltak, a végén meg retro- és filmzene party. Telitalálat volt!- örvendezett a másik mikrofon. – Ráadásul rengeteg új hang fordult meg a stúdióban.

– Fuh, de az egyik táborlakónak rém bűdös volt a szája... Gondolom nem maradt ideje rendszeresen fogat mosni a reggeli műsor előtt.

– Tényleg rémes lehetett! – fintorgott a hangfal.

– Előfordul. - mosolygott a másik mikrofon.

– Nem az a lényeg, hanem hogy ragadjon a bélyeg. Menjenek a műsorok pontos kezdéssel, figyelemfelkeltő hírekkel, blikkfang, hírérték, tiszta kiejtés, tudjátok, így tanultuk. – okoskodott a második mikrofon.

– Mellesleg, idén rengeteg kiváló rádiós

hangot hallattam! – szölt a hangfal.

– Hát, igen! Voltak igazi östehetségek, régi táborozók, meg persze bátor kezdők is. – elmélkedett a mikrofon. – Mint minden évben, idén is klassz műsorok készültek.

– Hát hogy ne! Főleg ilyen szuper technikusokkal. – dörmögte a hangfal.

– Igen-igen! Holik Laci és Bocz Marci. – lelkesedett a kis AKG.

– Ha-ha, vagy Bocs Marci - kacarászott a másik mikrofon.

– Hú, mennyit neveltünk idén is - állapította meg a hangfal. Remélem jövőre még jobb lesz.

– Hopp, nyílik az ajtó! – kiáltott fel a mikrofon.

– Csend! Adás!

Kovács Georgina

Legyezőgyár

Nem tudtam, mi vár majd rám. Tíz napig diákok karmai közé kerültem. Az első napon még nem igazán dolgoztunk, így megfigyelhettem az embereket. Mind egyforma. Most még mindenki eleven. Frissen, vidáman, hangosan nevet.

Az első újságot a Balatonszennyes adta ki, az nem tudom, mi lehet, de a címlapot nagyon megjegyeztem. Olyan szép pár volt rajta. Öröm volt őket másolni. Úgy szeretem a képeket! A betűket nem szeretem, azokat nem értem, de a képek...

A második Partilap nem tetszett annyira, de ezt is szívesen sokszorosítottam. Igaz, kezdtem fáradni, és néhány oldalanként kényszerpihenőt tartottam. A helyzet egyre inkább romlott, ahogy egyre több munkám akadt. Hamarabb elfáradtam, és tovább tartott lehűteni fáradt alkatrészeimet. Én szeretem a munkámat, de akkor se várják el tőlem, hogy egy szuszra több száz oldallal készüljek el! Mégis mindenki engem hibáztatott, ütött és szerelt dühösen. Nem örültem.

Enyhe kifejezés. Nem voltam boldog, hogy valaki két kézzel, vagy ollóval turkál bennem. Én sem nyúltam belé! Hagyjanak nekem egy kis békét, mert bemondom az unalmast! Attól, mert itt soha nem alszik senki, nekem szükségem van pihenésre. Kikérem magamnak ezt a bánásmódot!

Most, hogy a tábor vége felé közelítünk, kitalálják, hogy az én hibám, hogy kifogyott a tinta. Hát én akartam mindenáron hatvan példányt mindenből? Hagynak túlmelegedni, aztán fél órán keresztül fűjják rám azt a szörnyen hideg levegőt. Majd' megfagyok. Nem mintha panaszkodni szeretnék, de nekem is van jogom az emberséges bánásmódhoz.

Úgy tűnik, hogy a szombati példányokkal, már nem nekem kell foglalkoznom. Nem tudom, hogy ennek örüljek-e vagy ne. Végére is, én pihenhetek, de ez egyenlő azzal, hogy ki lettem váltva az állományból.

Úgy érzem, teljesen kiégtem...

Horváth Enikő

Serlegszemle

Rettegtem. Bezártak egy dobozba. Moc-canni sem mertem. Elképzelni sem tudtam, miért raboltak el, hiszen semmi rosszat nem tettem. Annyira féltem, hogy elájultam.

Három nappal később eszméltem fel arra, hogy valaki nyitja a dobozomat. A szememet bántotta a fény, a szívem egyre hevesebben dobogott. Egyszerre egy kéz nyúlt felém. Majd meghaltam a félelemtől. Kiemelt a dobozból, és a magasba tartott. Sok ember mind engem nézett. Meglepetésről, egy Kata nevű lányról, és fényképekről beszéltek. Egy szót sem értettem. Miért nem hagynak engem békén?! Aztán még egy pillanatra visszatettek rablásom eszközeibe, és elcipeltek valahova.

Újból kiemeltek, de most valaki más volt az... el sem tudtam képzelni, hogy ki az a lány, aki olyan csodálattal néz rám. Aki magához ölel, megpuszil, és egy fényképezőgép előtt pózol velem. Már nem féltem annyira. Éreztem, itt szeretnek.

A lány a szobájába vitt. Csak itt hasított belém a felismerés: megcsonkítottak!! Az egész testem tele volt hegekkel, de... ha elég sokáig néztem őket, betűket formáltak. Nem fáj, és... nem is nézett ki olyan rosszul. Sőt, később már kifejezetten tetszett.

Nem tudtam hova tenni a sűrű eseményeket, semmit sem értettem. A lány sokat gyönyörködött bennem, de mégis éreztem, nem maradok már ott túl sokáig.

A rádióban egyre gyakrabban csendült fel egy dal. Egy gyönyörű dal, amit magaménak éreztem. Tudtam, hivatott vagyok valamire. Csak éppen még azt nem tudtam, hogy mire.

Aztán eljött a péntek. Már sötétedett. Mindenki az udvarra vonult. A tábor emberét emlegettek. Akkor hasított csak belém a felismerés: az én hegeim is ezt rejtik! Egy vándorserleg? De hiszen az én vagyok! Megint új helyre kerülök? Kihez? És mit fog velem tenni? Gonosz lesz? Aranyos? Kedves? Szép? Csúnya? Vajon hová visz majd? Vigyázni fog rám?

Végigpásztáztam a tömeget, és próbáltam felismerni új gazdámat. Kihez kerülnék szívesen?

Ezeket a dolgokon elmélkedtem, mikor is Kata a kezébe vett, és elhangzott a név: Kupás Gábor.

Ki az? Hol van? Mutassátok már! A színpadra mentünk. Mindenki ujjongott. A magasba emeltek, és én büszke voltam arra, hogy azokat az embereket képviselhetem, akik a legkedvesebbek, legaranyosabbak, leglelkesebbek a táborban.

Megértettem hivatásom, és rájöttem, soha nem is raboltak el engem. Egy ezerszer jobb helyre kerültem itt.

Most pedig itt ülök Gábor szobájában. Sokszor gyönyörködik bennem. Hamarosan az ő neve is rám kerül. De már nem félek, inkább büszkén fogom viselni.

Izgatóttan várom, hová kerülök egy egész évre, és kíváncsi vagyok arra is, hány név kerülhet még fel rám. Mindenesetre... jövőre még eggyel többen lesznek!

Árgyellán Edina

Különvélemény

Szép az idő, imádjuk az ilyen nyarat,
Szólag meg egy izlandi turistacsapat.
A helyszín a fenyvesi vasútállomás,
Már megint DUE-t tréfált az időjárás.
Esik az eső, hideg van, és fúj a szél,
Szombaton a tábor a mintaRÉMre kél.
Ismerkedünk, vetélkedünk, vesztegetünk,
Ez az esti program, sajnos nem mi nyerünk.
Nagy ám a sikere a focivébének,
Gólnál ordítózunk a Gebe-tévének.
Kecskeméti talán manipulál minket?
Elhalasztja előadásait. Mindet.
Féljél, mert százezrek hallják a hangodat,
Kisherczeg ilyen mondatokkal riogat.
Ezután a hasznos előadás után
Nem ülhetünk kényelmesen, lazán s kukán.
Igen komoly probléma lehet belőle,
De az esti műsor elkészült időre.
Azt hitte a Coca-Cola munkatársa,
Hogy mi vevők vagyunk az ingyen reklámra.
Vízijáték elmaradt, mert a választás:
Ha Balcsiba mész, meghalás vagy szétfagyás.
A rendőrök meg közben izgulni kezdtek,
Csak sajnos egy vihar betett Dj Smash-nek.
A fénymásoló nagy problémákat okoz,
Dolgozni annyit tud, mint egy fenyőtoboz.
Jó a tábor, de vannak hiányosságok:
A fiúvécébe nem ásnátok árkot?
Jött az Aktív, de passzívuk maradtunk,
Látszott rajtunk, egy kis pihenést akartunk.
Végül másnap lett lehetőségünk erre,

Siófokra mentünk, s a magyar tengerbe.
Röplabda, napsütés, Balaton, ez a tuti,
Azt tudom mondani, nem lehet megenni.
Vizifocit is játszottunk, fergetegest,
Megérte inni érte egy félliterest.
Pély vagy Papp-Kuster lesz-e a legbarnább?
Dorina sem tudja hirtelen, kivel jár.
RÉMmel kezdődött számunkra a Viva-nap,
Gyorsan telt az idő, úgy tűnt csak pár pillanat.
Délután a Vivával nem jött Sári Évi,
Mert elfelejtett menedzserével beszélni.
Műsorértékelésen aktívkodni kéne,
Nincs a riporternek mikrofonra szüksége.
A fele sem igaz, csak a harmada,
Senki sem akart lenni a nagy Armada.
Péntekre már fölmelegedett a Balaton,
Jót úszkáltunk, labdát dobáltunk a habokon.
Este a Tábor Embere lett Kupás Gábor,
A díjat egy évig ő birtokolja mától.
Szombat, vasárnap ezek vannak hátra,
S lehet, hogy nincs, ki hazamenni kívánna.
Ma buli várható, dobhártya-szakadással,
Szalonna Testvérekkel, mégis kikkel, mással?!
S bár a buli lehet, hogy majd hajnalig tart,
Nem ez lesz az utolsó, ami ébren tart.
A táborzáró RÉM, azt tessék meghallgatni,
Megléhet, hogy csodákat fogtok hallani.
Én azt mondom: már reménykedek előre,
Hogy itt leszek, és mind találkozunk jövőre.

Bánfalvi Tamás